

посередників на фінансовому ринку ґрунтується на різниці між ринковою ціною фінансових ризиків та фактичним ризиком за фінансовими операціям. Розмір премій фінансових посередників можна розглядати при цьому як платню за інформацію та розподіл частини ринкового ризику за фінансовими операціями [5].

Необхідно зазначити, що багато дослідників відзначають збільшену концентрацію ризиків внаслідок укрупнення фінансових посередників за рахунок злиттів і поглинань, тобто глобальні ринки і глобальні транзакції в цілому негативно впливають на розподіл ризиків.

Таким чином, виходячи з розглянутих вище підходів до визначення сутності та ролі фінансових посередників, можна констатувати наступне:

– фінансове посередництво як необхідний етап зародження і розвитку ринкових відносин, в тому числі як основа фінансового підприємництва;

– фінансові посередники як особливий шар бізнесу, який бере на себе ризики і дає можливість іншим економічним агентам уникнути їх;

– фінансові посередники як сукупність фінансових та інших організацій, які акумулюють і трансформують заощадження в інвестиційний капітал (тобто розглядаються як учасники фінансових ринків, які здійснюють непряме фінансування);

– фінансові посередники, що залучають грошові кошти, які вивільнилися з господарського обороту, і надають їх у тимчасове користування іншим суб'єктам економіки у тимчасове користування (тобто як посередники між кредиторами і позичальниками);

– фінансові посередники як ринкові інституції, які здійснюють або сприяють актам купівлі-продажу між безпосередніми виробниками і споживачами.

Отже, фінансовими посередниками є фінансові установи, професійна діяльність яких пов'язана з акумулюванням тимчасово вільних коштів суб'єктів ринку для задоволення попиту у фінансових послугах учасників фінансових операцій з метою отримання прибутку. До них належать: банківська система (Національний банк, універсальні та спеціалізовані банки) та небанківські фінансові інститути. Однією із передумов розвитку глобального фінансового ринку є: активізація ролі міжнародних суб'єктів, держав та її органів у зміцненні їх національних сегментів; впровадження нових, більш привабливих та прогресивних видів послуг та технологій; подальша гармонізація та уніфікація законодавства у цій сфері.

Список використаних джерел

1. Шкварчук Л. О. Фінансовий ринок [Текст] : навч. посіб. / Л. О. Шкварчук. – Київ : Знання, 2013. – 382 с., С. 34
2. Долан Э.Дж. Деньги, банковское дело и денежно-кредитная политика / Э.Дж. Долан, К.Д. Кэмпбелл, Р.Дж. Кэмпбелл; пер. с англ. В. Лукашевича. Л., 1991. – 123 с., С. 17
3. Корнева С. С. Финансовое посредничество: институциональный анализ / С.С. Корнева // Известия ОГАУ. 2007. №16-1. [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://cyberleninka.ru/article/n/finansovoe-posrednichestvo-institutsionalnyu-analiz>, С. 217.
4. Сухоруков Д. В. Региональный аспект развития организационно-правовых форм финансового предпринимательства на основе политики долевого участия (на примере Астраханской области) /Д. Б. Сухоруков: автореф. дис. к.э.н. – 2003. – 24 с., С. 12
5. Adrian T. Shadow Banking and Market Based Finance/Т. Adrian [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.imf.org/en/News/Articles/2017/09/13/sp091417-shadow-banking-and-market-based-finance>

Шадуро-Никипорець Н. Т., кандидат економічних наук, доцент
Національний університет «Чернігівська політехніка» (м. Чернігів, Україна)

РОЛЬ ВИРОБНИЧОЇ ІНФРАСТРУКТУРИ У ПРИСКОРЕННІ ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ КРАЇНИ

Виробнича інфраструктура являє собою сукупність галузей та видів діяльності, що займаються виробництвом матеріальних послуг та функціонування котрих спрямоване на підвищення ефективності роботи елементів основного виробництва.

Роль виробничої інфраструктури у сучасному світі носить дуальний характер. З одного боку її можна розглядати як певного роду «вторинний» елемент економічної надбудови (на відміну від базису, за її відсутності може відбуватися суспільне виробництво і задоволення суспільних потреб), а з іншого – вона виступає первинною передумовою, певною платформою високоефективного функціонування суспільного виробництва (наявність елементів виробничої інфраструктури підвищує результативність та продуктивність основного виробництва, розширює його просторові межі, а її випереджаючий розвиток – визначає загальний вектор змін суспільного виробництва стимулюючи перехід до нових технологічних укладів).

Інфраструктурне облаштування економіки країни з одного боку залежить від темпів модернізації, а з іншого – саме виступає постачальником економічного зростання [1]. Розвиток елементів виробничої інфраструктури, їх додаткове фінансування та інвестування, особливого значення набуває у періоди економічного падіння, що і характерно для нашої країни загалом та її окремих регіонів сьогодні. Такі заходи, окрім безпосереднього позитивного впливу на зростання ВВП, гарантують його доповнення опосередкованими ефектами – створення нових робочих місць, що забезпечує формування додаткових факторних доходів населення даних регіонів, прирощення надходжень до бюджету, зниження рівня безробіття та скорочення державних витрат на фінансування трансферт. Вказані ефекти створюють агрегований пролонгований вплив на приріст сукупного попиту на ринку благ, забезпечуючи подальший приріст ВВП.

Історичний досвід яскраво демонструє, що інвестування у розвиток об'єктів виробничої інфраструктури спричиняє мультиплікативні ефекти у суміжних галузях виступаючи стимулом до економічного піднесення, що характерно для великих економічних циклів. У цьому сенсі стимулювання прискореного інноваційного розвитку елементів виробничої інфраструктури створює ефект точок біфуркації, спроможних забезпечити довгостроковий приріст ВВП.

На сучасному етапі, коли на більшості територій України елементи виробничої інфраструктури зазнали значних руйнувань, а подекуди – були знищені повністю, виникає необхідність їх комплексного відновлення. Такий стан слід розглядати як етап нових можливостей для формування виробничої інфраструктури принципово іншого типу, що спирається на технології останніх технологічних укладів, гарантує високу соціально-економічну ефективність при збереженні довгострокової екологічної рівноваги.

Список використаних джерел

1. Дітер Б. Інфраструктура як інструмент політики національного та регіонального розвитку Європейського Союзу та України // Україна на шляху до Європи. За редакцією Л.Хоффмана, Ф.Мьюллерс – К.: Видавництво «Фенікс». – 2001. – С. 106-131.
2. Інфраструктура регіонів України. Пріоритети модернізації. Аналітичне дослідження// ГО «Поліський фонд міжнародних та регіональних досліджень», Фонд імені Фрідріха Еберта. – Київ, 2017. – 108 с.
3. Инфраструктурное и региональное развитие: теоретические аспекты и практические вопросы. Шкарлет С., Иванова Н., Попело О., Дубина М., Жук Е. – Исследования прикладной экономики, 2020.

Мініна О. В., кандидат економічних наук, доцент

Національний університет «Чернігівська політехніка» (м. Чернігів, Україна)

РОЗВИТОК ЕКОНОМІКИ В УМОВАХ СУЧАСНИХ ГЛОБАЛІЗАЦІЙНИХ ВИКЛИКІВ: РЕГІОНАЛЬНИЙ ВИМІР

Сучасні події у світі демонструють стрімкі тектонічні зсуви в бік тотальної перебудови світового устрою. Глобальна економіка стоїть на порозі світової рецесії, і цьому є цілий ряд причин. В першу чергу, це тривала пандемія, що спричинила уповільнення, а подекуди і призупинення економічного зростання, тимчасові перебої в роботі цілих сфер економіки. Це, в свою чергу, підштовхнуло провідні країни до “залиття” своїх економік “дешевими”